

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/7/2019
Identifikačné číslo spisu: 1514202704
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1514202704.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 432 105, zastúpeného JUDr. Jozefom Boledovičom, advokátom, so sídlom Úzka 578/4, 900 41 Rovinka, proti žalovanej OTP Banka Slovensko, a. s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916, o zaplatenie zmenkovej sumy 4.506,80 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1CoZm/6/2018-217 zo 4. júla 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobkyňa m á proti žalovanej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1CoZm/6/2018-217 zo 4. júla 2018 (ďalej aj „rozsudok“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 3CbZm/290/2014-169 z 12. januára 2017 a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyni trovy odvolacieho konania 244,58 Eur.

1.2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že postupom za aplikácie ustanovenia § 471 ods. 2 Civilného sporového poriadku v znení účinnom od 1. júla 2016 (ďalej aj „CSP“) v spojení s ustanovením § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“ - nesprávne bolo uvedené ustanovenie § 214 ods. 1 OSP - poznámka dovolacieho súdu) bez nariadenia pojednávania potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, a to stotožniac sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu (§ 219 ods. 1, 2 OSP) a konštatujúc správnosť dôvodov pre ponechanie zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava V č. k. 4Zm/45/2014-19 z 28. apríla 2014 v platnosti.

1.3. Odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach naň odkázal v zmysle ust. § 219 ods. 2 OSP, pričom na zdôraznenie správnosti potvrdeného rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalovanej doplnil ďalšie dôvody.

1.4. Odvolací súd vyjadril súhlas s názorom súdu prvej inštancie ohľadom abstraktnosti zmenky, ktorá je z teoretického hľadiska spravidla vždy previazaná s určitou kauzou a dlžník ju nevystavuje bezdôvodne. To však nič nemení na skutočnosti, že zmenka je stále - bez ohľadu na kauzu a funkciu - dokonalým, abstraktným skriptúrnym cenným papierom, ktorého oprávnený majiteľ nie je povinný preukazovať dôvod záväzku a ani výšku pohľadávky tak, ako to správne uviedol súd prvej inštancie, keď odkázal na prepojenie zmenkového zákona č. 191/1950 Zb. (ďalej aj „zákon č. 191/1950 Zb.“ alebo „zmenkový zákon“) ako zákona *lex specialis* s Občianskym zákonníkom (ďalej aj „OZ“) ako zákonom *lex generalis* v ustanovení § 495. Za duplicitné považoval vyjadrovať sa jednotlivo k obsiahlym námietkam žalovanej, nakoľko súd prvej inštancie sa venoval každej jednej námietke vyčerpávajúcim odôvodnením, s ktorým sa v plnej miere odvolací súd stotožnil a obmedzil sa preto len na posúdenie jednotlivých odvolacích dôvodov.

1.5. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ OSP, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď uviedol, že zmenka bola predložená jej oprávneným majiteľom, ktorý preukázal aj splnenie povinností podľa zmenkového zákona, ktoré sú potrebné na uplatnenie postihu proti indosantovi. Poukázal na ustanovenia čl. I § 11, § 14 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 43 ods. 1 a § 45 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb., v zmysle ktorých žalobkyňa preukázala svoj nárok nepretržitým radom indosamentov a tiež že zmenku nadobudla rubopisom od jej predchádzajúceho majiteľa LICITOR factoring, s. r. o. Keďže v súlade s čl. I § 14 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb. prechádzajú s rubopisom na nového majiteľa všetky zmenkové práva, vrátane práva vyplniť blankozmenku, žalobkyňa ako oprávnený vlastník doplnila na zmenku zmenkovú sumu a dátum jej splatnosti. Vzhľadom na to, že žalovaná ako indosant opomenula svoj garančný záväzok vylúčiť, ďalšie kroky žalobkyne boli len oprávneným výkonom jej veriteľského práva k zmenke. Pokiaľ ide o výšku zmenkovej sumy a splatnosť zmenky, odvolací súd súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že predložením rozhodcovského rozsudku, ktorým bola žalobkyni priznaná kauzálna pohľadávka zabezpečená zmenkou, bolo možné zistiť, v akej výške sa nachádza peňažný nárok žalobkyne, a teda akú sumu bola oprávnená na zmenke vyplniť. Žalobkyňa vyplnila zmenku správne sumou, ktorá nie je v rozpore s priznanou výškou kauzálnej pohľadávky a splatnosť doplnila v súlade s dohodou o vyplňovacom práve. Odvolací dôvod žalovanej - že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil - odvolací súd nepovažoval za dôvodný.

1.6. Pokiaľ žalovaná namietala nesprávne právne posúdenie - vo vzťahu k otázke prípustnosti kauzálnych námietok - odvolací súd uviedol, že jedinou teoreticky možnou obranou zmenkového dlžníka sú kauzálne námietky, avšak ich pripustenie v kontexte s príslušnými ustanoveniami zákona č. 191/1950 Zb., ako aj ust. § 495 OZ závisí na schopnosti dlžníka preukázať vedomé alebo hrubo nedbanlivostné konanie na škodu dlžníka zo strany majiteľa zmenky pri jej nadobúdaní. Žalovaná žiadnym spôsobom nepreukázala, že v čase, kedy žalobkyňa zmenku a kauzálnu pohľadávku nadobudla, konala vedomo na škodu žalovanej. Žalovaná ako podnikateľka v bankovom sektore mala mať na zreteli „nuansy zmenkového práva“ a pri rubopisovaní zmeniek mala možnosť vylúčiť garančný účinok, čo však opomenula urobiť. Podľa názoru odvolacieho súdu, nebolo preukázané konanie na škodu žalovanej zo strany žalobkyne prostredníctvom zmlúv o postúpení, ani prostredníctvom výšky odmeny za postúpené pohľadávky a napokon ani svedeckými výpoveďami. Pokiaľ žalovaná poukazovala na to, že vylúčenie zodpovednosti v zmluve o postúpení pohľadávky sa má vzťahovať aj na zmenkové vzťahy, jedná sa o mylný záver, odporujúci zmenkovému právu. Naopak, podľa názoru odvolacieho súdu, práve postup žalobkyne, ktorá najprv vymáhala kauzálne pohľadávky, svedčí o jej dobromyseľnosti. V snahe „sanovať“ svoje pochybenie pri rubopisovaní zmenky, žalovaná sa snaží preukázať škodlivé alebo šikanózne správanie žalobkyne, čo však v konaní preukázané nebolo, a preto kauzálne námietky nie sú účinné.

1.7. Neobstojí ani odvolací dôvod uplatnený žalovanou podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ OSP, nakoľko súd prvej inštancie správne posúdil všetky predložené dôkazy, z ktorých vyvodil správne skutkové závery, ktoré následne aj správne právne posúdil. Pokiaľ ide o uplatnený odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b/ OSP, teda že konanie má vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tento odvolací dôvod žalovaná nijako bližšie nedefinovala, a preto odvolací súd sa k nemu nevedel

vyjadriť. Po preskúmaní konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd v konaní na súde prvej inštancie nezistil žiadnu vadu, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

1.8. Pokiaľ žalovaná predložila rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoZm/3/2013-166 z 20. septembra 2013 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 2Obdo/19/2014 z 29. októbra 2015, odvolací súd mal za to, že z odôvodnenia oboch rozhodnutí nijako nevyplýva, že by žalovanej dali za pravdu. NS SR prijal dovolanie žalovanej z procesného dôvodu, ktorým bolo nedostatočné odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach, pričom sa nezaoberal hmotnoprávnou stránkou veci. NS SR mal výhrady voči nedostatočnému dokazovaniu vo veci námietok žalovanej, ktoré sú totožné s námietkami uplatnenými v predmetnom konaní, v ktorom súd prvej inštancie (Okresný súd Bratislava V - poznámka dovolacieho súdu) sa veľmi podrobne zaoberal všetkými námietkami žalovanej a správne konštatoval oprávnenosť nároku žalobkyne. Žalovanou predložené rozhodnutia nijako nesvedčia jej tvrdeniam, keďže namietaný nedostatok odôvodnenia, ktorý akceptoval NS SR ako dôvod dovolania, je vadou, ktorou mohol trpieť rozsudok Krajského súdu v Košiciach, avšak v predmetnom konaní sa súd prvej inštancie tejto chyby nedopustil.

1.9. Vo vzťahu k otázke spotrebiteľskej ochrany, ktorej sa žalovaná domáhala vo svojom odvolaní, odvolací súd poukázal na čl. I § 17 zákona č. 191/1950 Zb., z ktorého vyplýva, že kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Ak je žalovaným zo zmenky ten, koho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, možno majiteľovi robiť námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom vždy. V konaní, v ktorom sa uplatňuje alebo vymáha nárok zo zmenky sa z úradnej povinnosti prihliadne na skutočnosti odôvodňujúce námietky podľa odseku 1, ktoré by ten, kto je žalovaný zo zmenky, mohol uplatniť, ak jeho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. V posudzovanom prípade však záväzok žalovanej nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, pretože ex lege vznikol z titulu garančného účinku indosamentu, ktorý žalovaná vyhotovila bez vylúčenia garancie, a preto by bolo v rozpore s dobrými mravmi, ak by sa žalovaná úspešne domohla právnej ochrany, ktorá prislúcha len spotrebiteľom.

1.10. Pokiaľ ide o návrh žalovanej na vyslovenie prípustnosti dovolania, odvolací súd uviedol, že pre to nie sú splnené predpoklady uvedené v ust. § 238 ods. 3 OSP. Návrh žalovanej na pripustenie dovolania z dôvodov uvedených a na základe otázok formulovaných v odvolaní nepredstavuje posúdenie závažných právnych otázok, ktoré doposiaľ judikatúrou vyšších súdov neboli riešené, resp. riešenie nie je ustálené.

2. Proti rozsudku dovolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie, ktorým sa domáhala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“) napadnutý rozsudok dovolacieho súdu, ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, aby v konečnom dôsledku došlo v celom rozsahu k zrušeniu zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava V z 28. apríla 2014. Podanie dovolania žalovaná odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

2.1. Dovolateľka namietala, že odvolací súd nepripustil jej kauzálne námietky pre údajné nepreukázanie vedomého konania žalobcu na škodu dovolateľky. Za nesprávny označila záver dovolacieho súdu, že žalobkyňa preukázala „dobromyseľnosť“, keď sa pokúsila vymôcť pohľadávky od pôvodných dlžníkov, skutočnosť ktorá - podľa záveru dovolacieho súdu - svedčí o nevedomosti žalobkyne, že zmenky si môže uplatniť proti finančne schopnému indosantovi. Dovolateľka označila tento záver za nesprávny tvrdiac, že pokiaľ odvolací súd sám skonštatoval, že žalobkyňa nepoznala obsah zmenky, tak sa pri jej nadobudnutí dopustila hrubej nedbanlivosti. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. mája 2010, sp. zn. 5MOBdo 4/2009. Dovolateľka vyslovila názor, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vedomé konanie žalobkyne na škodu žalovanej a poukázala na rozhodovaciu prax NS SR, konkrétne jeho rozhodnutia vydané pod sp. zn. 2Obo/87/2009 a 2Obo/17/2009, z ktorých

vyplýva, že vyvodit' záver, že majiteľ zmenky konal pri jej nadobúdaní vedome na škodu dlžníka, je možné len z nepriamych dôkazov. Ďalej poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/799/2011 z 29. apríla 2013, v ktorom sa uvedený súd zaoberal okolnosťami, za existencie ktorých je daný predpoklad vedomého nadobudnutia na škodu dlžníka. Súdu prvej inštancie vytýkala, že dôkazy vyhodnotil izolovane, formálne a nie aj v hlbšom kontexte, pričom odvolací súd závery súdu prvej inštancie len automaticky schválil a prevzal. Z vykonaných dôkazov dostatočne vyplýva, že žalobkyňa sa pri nadobúdaní zmenky dopustila vedomého konania na škodu žalovanej v zmysle čl. I § 17 zmenkového zákona. Z tohto dôvodu je toho názoru, že kauzálne námietky sú prípustné. Odvolaciemu súdu ďalej vytýkala, že žiadnym spôsobom nezohľadnil tvrdenia žalovanej v odvolaní, podľa ktorých zmenka uplatnená žalobkyňou voči žalovanej nemá žiadnu kauzu, keďže žalobkyňa si prostredníctvom zmenky uplatňuje voči žalovanej právo na kompenzáciu nevykonalosti pohľadávok voči úverovým dlžníkom žalovanej, hoci takéto právo voči žalovanej nemá. Ďalej namietala tiež, že rozsudok ignoruje závery spoločného stanoviska občianskoprávného a obchodnoprávného kolégia NS SR z 20. októbra 2015, publikovaného pod č. 93/2015 a závery nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 457/2010, v ktorom bolo vyslovené pravidlo, že zákaz zneužitia práva je silnejší ako dovoľenie dané právom, čo znamená, že súdy nesmú poskytnúť ochranu výkonu práva, ktoré je jeho zneužitím.

2.2. Vedomé konanie na škodu dlžníka sa - podľa názoru dovolateľky - posudzuje podľa čl. I § 17 zmenkového zákona z hľadiska subjektívneho vzťahu nadobúdateľa zmenky k prevodu zmenky v čase jej nadobudnutia a šikanóznym výkonom práva v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka sa posudzuje z hľadiska objektívnej spoločenskej prijateľnosti takéhoto konania, t. j. z hľadiska objektívnych celospoločenských hodnôt. Ustanovenie čl. I § 17 zmenkového zákona predstavuje dodatočný prostriedok ochrany pred nepoctivým nadobúdateľom zmenky, ktorý pôsobí popri § 3 Občianskeho zákonníka nad jeho rámec, a nie namiesto neho. Výklad súdov, ktorý vylučuje mimoprávne pravidlá správania, zakotvené vo všeobecnom predpise len preto, že zmenkový zákon obsahuje iné prostriedky obrany v čl. I § 17, je formalistický a nesprávny. Nesprávnosť právneho názoru vo veci konajúcich súdov dovolateľka preukazovala odkazom na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 1735/07, sp. zn. III. ÚS 72/2010, sp. zn. III. ÚS 341/07, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. januára 2011, sp. zn. 1Obdo/59/2010, nález Ústavného súdu Českej republiky z 18. júla 2013, sp. zn. IV. ÚS 457/10 a tiež rozsudok Vrchního soudu v Prahe z 29. apríla 2013, sp. zn. 9Cmo/122/2013.

2.3. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí - podľa názoru dovolateľky - ignoroval názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadrený v rozhodnutiach sp. zn. 2Obo/87/2009 a sp. zn. 2Obo/17/2009 a nevenoval zvýšenú pozornosť námietkam žalovanej v rozsahu konania žalobkyne v rozpore s poctivým obchodným stykom a šikanóznym výkonom práva. Zároveň dovolateľka uviedla, že legitímne očakávala od odvolacieho súdu, že posúdi nesprávny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého na zmenkovo-právny vzťah nemožno aplikovať ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka ako lex generalis, keďže zmenkový zákon ako lex specialis obsahuje už v čl. I § 17 limitovanú reguláciu zneužitia práva, ktorá vylučuje aplikáciu ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka.

2.4. Dovolaťka namietala aj skutočnosť, že odvolací súd namiesto toho, aby sa vysporiadal s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadrenom v zrušujúcom uznesení sp. zn. 2Obdo/19/2014 ohľadne nutnosti posúdenia zmenky ako neplatnej, nakoľko v konaní uplatnená zmenka je zmenkou spotrebiteľskou, sa iba stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie v konštatovaní, že účastníkom tohto sporu nie je spotrebiteľ. Uviedla, že pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle obmedziť aplikáciu článku I § 17 odseku 1, druhej vety zmenkového zákona len na tie prípady, kedy je zo zmenky žalovaným spotrebiteľ, výslovne by to v danom ustanovení zákona uviedol/uviesť musel. Poukázala na znenie daného ustanovenia, z ktorého dostatočne určito vyplýva, že zákonodarca mal v úmysle pripustiť kauzálne námietky vždy tomu žalovanému zo zmenky, komu zaviazanosť zo zmenky vyplynula v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. So zreteľom na uvedené odvolací súd mal pripustiť námietky dovolateľky podľa článku I § 17 ods. 1, druhej vety zmenkového zákona, nakoľko dovolateľka je žalovaná zo zmenky, pričom jej zaviazanosť vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nesporné je tiež, že zmenka vznikla na základe dohody o vyplňovacom práve k zmenke (spotrebiteľská zmluva) ako zabezpečovací inštitút k spotrebiteľskému úveru.

2.5. Dovolateľka zároveň uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považuje za nezákonný, spočívajúci na nesprávnom právnom posúdení veci v podstatných právnych otázkach, ktoré v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli jednoznačne vyriešené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Ďalej namietala, že rozsudok ignoruje závery spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. októbra 2015, publikovaného pod č. 93/2015 a závery nálezu Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 457/2010, v ktorom bolo vyslovené pravidlo, že zákaz zneužitia práva je silnejší, ako dovolenie dané právom, čo znamená, že súdy nesmú poskytnúť ochranu výkonu práva, ktoré je jeho zneužitím.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej odmietol, pretože dovolanie nie je prípustné. Pozornosť upriamila aj na to, že žalovaná po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu žalovanú sumu uhradila, konaním ktorým de facto uznala súdom priznaný nárok žalobkyne a nepodala ani návrh na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia. Vyslovila názor, že rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uvádzané žalovanou v dovolaní, nemožno aplikovať na tento spor a poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho sp. zn. 3Obdo/15/2017, 3Obdo/57/2017, 3Obdo/46/2017, ktorými boli odmietnuté dovolania podané žalovanou v obdobných veciach. Podľa jej názoru, na daný prípad nemožno aplikovať zákon č. 438/2015 Z. z., pretože (ako vyplýva z jeho dôvodovej správy) jeho cieľom bolo zvýšiť ochranu spotrebiteľa, avšak žalovaná spotrebiteľom nie je a stranou sporu nie je ani žiadna iná osoba, ktorá by bola spotrebiteľom.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ustanovenia § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ust. § 429 ods. 2 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP.

4.1. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

4.2. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

4.3. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

4.4. Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

4.5. Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

4.6. Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

4.7. Podľa ustanovenia § 434 CSP, dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

4.8. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust.

§ 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 432 CSP.

4.9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľky vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľka vymedzila v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, dovolací súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

4.10. Dovolateľka prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd doposiaľ ešte nezaoberal, tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľky relevantnú otázku v dovolaní nastoliť a vymedziť. CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľku, a nie dovolací súd. Právne otázky takto dovolateľkou v dovolaní nenastolené a nepomenované nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Nie je úlohou dovolacieho súdu, aby na základe tvrdení žalovanej konkretizoval a naformuloval otázku. Dovolací súd tiež nemôže svoje rozhodnutie založiť na hypotézach a domnienkach, akú asi otázku mala dovolateľka na mysli - ktorou sa dovolací súd doposiaľ vo svojej rozhodovacej praxi nezaoberal.

4.11. Dovolateľka sa v dovolaní v podstate zaoberala vecnou správnosťou viacerých právnych záverov súdov (právnym posúdením prejednávanej veci), pričom za nesprávny označila právny záver obidvoch súdov o nepreukázaní vedomého konania žalobkyne na škodu dovolateľky. Za nesprávne právne posúdenie veci považovala dovolateľka aj záver obidvoch súdov, že záväzok žalovanej nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a ďalej tiež neaplikovanie ustanovenia § 3 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka. Vychádzajúc z obsahu dovolania, otázku majúcu pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčový význam, dovolateľka však - podľa názoru dovolacieho súdu - presne nevymedzila a nekonkretizovala.

4.12. Úlohou dovolacieho súdu nie je, aby svojim výkladom textu dovolanie fakticky dopĺňal, či domýšľal niektoré jeho náležitosti. V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky, ktorú dovolací súd doposiaľ neriešil, nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priechiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania uvedenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Vychádzajúc z obsahu dovolania dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľka nevymedzila dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako napr. sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

4.13. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je procesne daná, preto jej dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP odmietol.

4.15. Námiетка dovolateľky, že odvolací súd a aj súd prvej inštancie nepostupovali spôsobom uvedeným v rozhodnutí NS SR sp. zn. 2Obdo/19/2014 v identickej veci a tiež v rozhodnutiach sp. zn. 2Obo/17/2009, sp. zn. 2Obo/87/2009, sp. zn. 1Obdo/59/2010 a sp. zn. 5MObo/4/2009, resp. v zmysle spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia NS SR č. 93/2015 a

tým sa odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, zodpovedá skôr dovolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, a nie dovolateľkou uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (pozn. dovolacieho súdu). K uvedenému dovolací súd uvádza, že v prípade uznesenia NS SR sp. zn. 2Obdo/19/2014 išlo o zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu, pričom prípustnosť dovolania v ňom bola založená na nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (Krajského súdu v Košiciach) z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia. Tvrdenie žalovanej, že NS SR v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/19/2014 vyslovil právny záver, týkajúci sa hmotnoprávneho charakteru indosovanej zmenky, nie je správne. V citovanom rozhodnutí NS SR len podotkol, že z obsahu spisu sa mu javí, že v danom prípade by mohlo ísť o spotrebiteľskú zmenku. Neuviedol však pre nižší súd záväzný právny záver, že sa skutočne jedná o spotrebiteľskú zmenku, na základe akých dôvodov k takémuto záveru dospel a aké to vyvoláva právne následky. Uvedeným rozhodnutím NS SR bolo zrušené rozhodnutie odvolacieho súdu len z procesného dôvodu, a to pre procesné pochybenie odvolacieho súdu, ktorým bola nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia pre absenciu relevantného odôvodnenia rozhodnutia, a nie pre nesprávne právne posúdenie veci, na čo poukázal v odôvodneniach svojich rozhodnutí už súd prvej inštancie a aj odvolací súd. Uvedené rozhodnutie potom nemôže predstavovať rozhodnutie dovolacieho súdu, ktorým sa odvolací súd pri riešení právnej otázky (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K argumentácii dovolateľky, v ktorej namietala odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Obdo/59/2010 a sp. zn. 5MOBdo/4/2009, resp. od spoločného stanoviska občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia NS SR č. 93/2015, dovolací súd uvádza, že v tejto časti dovolanie žalovanej nespĺňa požiadavky uvedené v ustanovení § 432 ods. 2 CSP. Dovolaťka v dovolaní zákonom predpísaným spôsobom nevymedzila, v čom považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne vo vyriešení tej-ktorej právnej otázky, významnej pre rozhodnutie vo veci samej a zároveň neuviedla, ako mal odvolací súd podľa jej názoru nastolenú právnu otázku správne riešiť. Pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 CSP nepostačuje konštatovanie dovolateľky, že právny názor odvolacieho súdu považuje za nesprávny, prípadne že nesúhlasí s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Len pre úplnosť dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že dovolateľkou uvádzané spoločné stanovisko na prejednávajúcu vec ani nedopadá, keďže sa ním mal zjednotiť len postup súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie s nízkou hodnotou sporu - s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa - pričom v posudzovanom prípade sa nejedná ani o konanie podľa Nariadenia č. 861/2007 a ani o ochranu spotrebiteľa, keďže žalovaná vystavila zmenku pri svojej podnikateľskej činnosti. Rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Obo/17/2009 a sp. zn. 2Obo/87/2009 nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania žalovanej v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, pretože sa nejedná o rozhodnutia dovolacieho súdu (ide o rozhodnutia odvolacie). Rovnako odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí súdov iného štátu (Českej republiky) nezakladá prípustnosť dovolania žalovanej podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (viď sp. zn. 3Obdo/1/2018, sp. zn. 5Obdo/4/2018).

4.16. S poukazom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nie je daná podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, dovolací súd dovolanie žalovanej odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

4.17. Len pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v preskúmvanej dovolacej veci žalovanou uplatnené námietky (vrátane rozhodnutí, na ktoré sa v dovolaní odvoláva) už boli predmetom dovolacieho prieskumu v skôr vydaných rozhodnutiach NS SR (viď napr. sp. zn. 5Obdo/57/2018, sp. zn. 2Obdo/48/2018, sp. zn. 1Obdo/6/2019, sp. zn. 1Obdo/90/2018, sp. zn. 2Obdo/42/2018 a sp. zn. 3Obdo/64/2018), pričom na záveroch v nich vyslovených dovolací súd zotrváva aj v preskúmvanej veci.

4.18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

4.19. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.